

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת וַיְחִי

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. עֲרֻכָּה שֶׁל שָׁעָה.
- ב. שַׁבָּת בּוֹ תָּשׁוּב.
- ג. אֹדֶר הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ד. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ה. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מֵאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ו. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרַמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ז. סְפִוּרֵי הַזֹּהַר, סְפִוּרִים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וּפְנֵי יְרוּיָחוֹ בְּסַעֲוֹדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוֹדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ח. סְפִוּר מְדָהִים בְּהַמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בַעֲלֵי תְּשׁוּבָה בַעֲיַר קְרֵאקָא.
- ט. מְזָכָה הַרְבֵּים כְּהִלְכָתָהּ.
- י. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁמַיִם וַיְרֵאת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מְקַדְּשֵׁת וְצַדִּיקָת רְבוּתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוּד וְהַנְּסֻתָר, וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ זִיעַ"א.

וַיֵּצֵא לָאוֹר עַל יְדֵי "מִכְּפַעַל הַזֹּהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעֲיַה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

תְּשַׁרֵּי תַשַּׁע"א לַפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:
אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

תּוֹכַן הָעֵנִינִים

- ה. עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה.....
- ז. הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמִּשָּׁה).....
- ט. שְׁלַחַן עָרוּף הַלְכוֹת שַׁבַּת מִחֲבַר וְרַמ"א.....
- יא. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּב.....
- טו. אֹר הַזְהַר הַמְּחַלֵּק.....
- יז. זֶהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבַּת וַיָּמִים טוֹבִים.....
- כא. הַשַּׁבַּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָה.....
- כג. סְפוּרֵי הַזֶּהָר.....
- כה. בְּעִיר קְרֵאקָא.....
- כט. מִזְפָּה הָרַבִּים כְּהַלְכָתָה.....
- לא. אֲגָרוֹת הַזֶּהָר.....

גלגולים

איש אשר היה בקי בש"ס בבלי ירושלמי ספרא ספרי ותוספתא מגולגל בדג

הרב הקדוש רבי יצחק מסקוירא ספר, שכאשר היה אביו המגיד הקדוש רבי מרדכי בעיר באהסלוב, הביא לו אחד מאנשי שלומו, דג גדול לכבוד שבת קודש. הרבי בכבודו ובעצמו השגיח ברוב כונה על הכנת הדג ובישולו ובליל שבת קודש אכל ממנו חלק גדול. אחר כך פנה אל בניו שישבו לידו ואמר: "אכלו נא מן הדג הזה שרדף אחרי דרך שלושים ערים, האיש אשר היה מגולגל בדג זה" הוסיף ואמר "היה בקי בש"ס בבלי וירושלמי, ספרא ספרי ותוספתא". (סיפורים ומאמרים יקרים)

אחד מהדברים שהאדם נותן חשבון בפטירתו, אם חקר מהות נשמתו, מה בא לתקן בזה העולם

בזוהר [חדש] שיר השירים (ע, ד) אמרו, כי אחד מהדברים שהאדם נותן חשבון בפטירתו, אם חקר מהות נשמתו, ועל מה זה בא לעולם, ומה בא לתקן בזה העולם. כי כאשר האדם ישים על לבו הדברים האלו יהיה זריז כגבור לרוץ אורחות חיים, לתקן מה שמוטל עליו לתקן, כדי להשלים כוונת הבורא, בעוד שנשמת אלוקי באפו, עד אשר לא יחשכו כוכבי נשפו.

העיקר הוא הבטחון

עיקר נתינת התורה לישראל היא כדי שישומו בטחונם בהשם וכו', לפי שעיקר הכל הוא הבטחון השלם, והוא כלל המצות. (פניני הגר"א).

תפילה על בנים צדיקים מועלת

מעשה בכהן אחד שהיו לו עשרה בנים - ששה בנים וארבע בנות, והיה בכל יום משתטח ומלחך עפר בתפלתו שלא יצא שום פסול מזרעו, ולא היו ימים רבים עד שבא עזרא הסופר והעלה את ישראל מבבל, וזכה אותו כהן לראות כמה דורות מזרעו משרתים בכהונה גדולה.

(תנא דבי אליהו פרק יח)

עֲרֻכָּה שֶׁל שָׁעָה

מבואר בתקוני הזהר (תקון שתי תאֵה דף כ"ד ע"א, ובתקוני זוהר המחולק לימות השנה, [בשני פרכים], בהוצאת מפעל הזהר העולמי, נמצא בלימוד ליום כ"ו חשוון צמוד קי"א), שבשעה שאליהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריא קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם "כמה רב כחו וקדשתי של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזה הלשון, "וכמה בני נשא לתתא ותפרנסון מהאי חבורא דילך פד יתגלו לתתא בדרא בתראא בסוף יומיא, ובגיניה, "וקראתם דרור בארץ". ובלשון הקדש: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך כאשר יתגלה למטה בדרור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלמה.

ומוסיף לבאר במקדש מלך לתקוני זהר, שכל העוסק בספר זה מקרב הגאולה ועושה נחת רוח גדול ליוצרו, ועליו אמר הקב"ה: פאלו פדאני לי ולבני מן הגלות וכו'. כי כך גזר הבורא שלא יתגלה ויהיה גנוז עד סוף יומיא דבגיניה יבוא דרור, כי סגלה זו בו ולא בזולתו. - בראות רבי שמעון בן יוחאי ברוח קדשו ענין זה, צוה לרבי אבא לכתב ספר הזהר בדרך העלם להיותו מנע למשמרת עד דרא בתרא קריב ליומיה מלפא משיחא, כדי שבזכות המתעסקים בו תצמח הגאולה בימינו בעזרת השם בנוזר בפרשת ויחי (דף רי"ז), על דא פתיב: קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן כו' למשמרת, לא צנעוּתא, והבן זה מאד. (הרב חיים ויטאל זלה"ה בהקדמתו לשער ההקדמות).

והכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר ועפוב בגן בית מקדשנו ותפארתנו (הקדמת הרב חיים ויטאל לעץ חיים). וכתב מהר"א אזולאי זי"ע וגם על ידי החבור ההוא יהיה בטול הקלפות וקלות הגלות והשפבתת הקטרוגים (חסד לאברהם מעין ראשון נהר כ"ד). - וכתב בפרי עץ חיים (שער העמידה, הג"ה מרנ"ש): ונראה שעל ידי זכות העוסקים בחכמת האמת יש כח בידם להגן על משיח בן יוסף שלא ימות על ידי הרשע ארמילוס (ועין עוד תיקון"ז לרמח"ל תיקון ח').

ומי לנו גדול כהרמח"ל רבי משה חיים לוצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו גן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישירים", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א זי"ע דאלו היה חי בדרור היה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים - מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוזר בספר הזהר ברצף

ללא הפסק, לשבכת הקדושה העליונה של ספר הזוהר הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים. לכן תקנו בישיבתו סדר למוד מיוחד של גירסא בספר הזוהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות פי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הפעל שם טוב וממשיכיו מצינו חביבות מיוחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב וכותו יגן עלינו אמן אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושנתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

ובדגל מחנה אפרים (פרשת שמייני): וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (פי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזוהר, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות וממילא יהיה הגאולה שייבנה במהרה בימינו אמן סלה ועד.

ובספר אור ישירים מירא דכיא שככתב: קדם ביאת המשׁיח תתגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלו בעולם. העצה לזה להזהר בשלשה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זהר אף על פי שאינו מבין מה שאומר, כי אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב.

ומקדמת דנא מצינו לרבנו האר"י ז"ל עצמו בשער רוח הקדש (דף י"ב) שאמר למהר"א הלוי "שילמד בזהר דרף בקיאות בלבד בלי שיעמיק בעיון מ' או נ' עלים בכל יום ושיתקרא בספר הזוהר פעמים רבים", ובספר שבחי האר"י (הנר"מ עמוד נ"א) פת משנת ו תקון לבעל תשובה אחד לומר בכל יום עשרה דפים מספר הזוהר הלשון לבד בלתי שום הבנה, והו הובא בספר שבחי האר"י דפוס ישן שנתן תקון לבעל תשובה אחד ללמדו בכל יום ד' או ה' דפים, והחיד"א בשם הגדולים (מערכת ספרים ערך ספר הבהיר) הביא משמיה דרבנו האר"י שנתן תקון לבעל תשובה לומר כל יום ה' דפים זהר, וכיוצא בו פתב הגה"ק מקאמרנא בספר נתיב מצותיה (נתיב התורה שביל א' אות ל"א), וכתב שם שגם הגה"ק מורנו הרב צבי הירש מזידיטשוב נהג בן, וכן מצינו להגה"ק מורנו הרב רבי פנחס מקאריץ (אמרי פנחס הנ"מ ח"א עמוד רס"ד) שצריך לומר ב' או ג' דפין בכל יום, ועין עוד המעשה הנורא המובהק בספר בן ביתי על אבות, ואין באן מקומו להאריך.

והגם דבהיותו קורא ספר הזוהר לא ידע מאי קאמר, כבר כתב הרב חיד"א בספר מורה באצבע (אות מ"ד) "למוד ספר הזוהר מרומם על כל למוד בשגם לא ידע מאי

המשך בעמוד י

הַסְפָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָ)

הרב חיים אלי' שטערנבערג

רב ור"מ ביהכנ"ס וישיבת "מחזיקי תורה" חיפה

ב"ה, עיה"ק חיפה ת"ו, יום ג' לס' ושמתת בכל הטוב תשל"ג לפ"ק.
כשמוע קול שופר, יוחק לחיים בספר, מע"כ ידידי רב חביבי, חקוק במרשי לבבי,
ה"ה האברך המצוין חו"ב זוכה ומזכה את הרבים, הרב החסיד המפואר ברא כרעא
דאבוהו וכו', מוהר"ר שלום יהודא גראס שליט"א מחבר ספר נפש ישעי'.
אחרי מבוא הברכה ברכת שנה טובה מעוטרת כל טוב.

יקרת ספרך המצוין נפש ישעי' (ע"ש אביך המנוח זצ"ל) האיר מול עיני ועיינתי
בו ושמחתי שה' זיכה אותך להוציא לאור ספר מיוחד במינו אוצר כל כלי חמדה מלא
וגדוש עם מאמרים נפלאים מכל גנוזי התורה ומדרשי חז"ל ומאמרי קדושים מראשונים
ואחרונים ומצדיקי הדור זי"ע על חומר הענין של מ"א ועל גודל הזהירות שכל בעל נפש
צריך להזהר שלא יכשל ח"ו אפילו בספק של מאכלות אסורות, ממש מקום הניחו לך
ראשונים להתגדר בו לעשות קובץ כה גדול של דברי חכמינו ז"ל בענינים אלו, וזכות
אביך המנוח זצ"ל עמד לך שתזכה את הרבים בענינים האלה, וביחוד שמחתי שעוד ידך
נטויה להמשיך במצוה רבה זו, יהיה ה' עמך ויצליח בידך להוציא זממך לזכות הרבים
עד ביאת ינון אמון. והיות שגדול התלמוד שמביא לידי מעשה ואחר שזכה העולם בספר
מצוין כזה להציל שומרי המצות שח"ו לא יכשלו הם ובניהם וילדיהם במכשול של
מאכלות אסורות שמטמטם את כל הגוף והנפש ח"ו לכן יש לי הצעות למעשה בענין
גדול זה.

א) שבכל עדה ועדה או בכל בית הכנסת כמו שיש ועד גבאים של ביהכנ"ס כן היו
צריכים לעשות בכל קהילה ועד הכשרות, ועוד גבאים על ענינים שונים להזהיר את
המון שומרי התורה שישמרו לזיהר ולקנות רק מאכלים שהם תחת השגחה של רבנים
מפורסמים ויראי ה' ושח"ו לא יקנו שום קופסת מאכל או כל מיני מאכל, הועד הזה
יעשה לו רשימה מכל שומרי התורה של עדתם ואת האדרעסין ולבקר בביתם לפקח
ולחקור בדברי נועם, כי דרכיה דרכי נועם, ולברר אם ח"ו אינם קונים דבר מאכל או
קופסאות שכתוב עליהם סתם כשר, בלי שידעו אם יש השגחה מרבנים יראי השם וליתן
להם הדרכה את חומר הענין ואת הצרה והפגם שמביאים חס ושלום עליהם ועל בניהם
לדורי דורות אם לא ישמרו, ויתן להם הדרכה באיזה מקומות, הם יכולים להשיג כל
המאכלים שהם בהשגחה טובה, ואגב יחקרו אם אין ח"ו בבתיהם "טעלעוויזיע" וכדומה
ולברר שאסור לשמוע מהרדיו קול באשה ערוה או נאומים של מינות וכדומה.

ב) שינהגו לתלמוד הספר החשוב הזה "נפש ישעי'" בתלמוד תורה בין הכתות הגדולות

ובישיבות וכן מגידי שיעורים בבתי מדרשות שילמדו ספר זה בין שאר ספרי מוסר כדי שידעו להבדל ממכשולים של מאכלות האסורות מקטנותם ואז גם כי יזקין לא יסור ממנו.

ג) הרבנים והדרשנים בכל דרשותיהם בכל עת מצוא יזהירו את הקהל מלהכשל ח"ו בענין זה ויבארו חומר הפגם של מאכלות אסורות.

ואז נזכה שיקוים בנו והי' מחנך קדוש ובזכות זה נזכה לאורו של משיח צדקנו וגאולתנו השלימה בבי"א.

אגב כעת עיינתי בספרו החשוב בפרק י' אות ח' שמביא דברי זוה"ק (תרומה קנ"ד) אין יצר הרע מתרבה אלא מגו אכילה ושתיה. כמו שאמרו חז"ל דדרכא דמיכלי יתרא לאתוי' לידי זיבה. ואמרו ז"ל לא תרוי ולא תחטא. כלומר לא תשבע שלא תבא לידי חטא וכן כתוב בתורתנו הקדושה פן תאכל ושבעת ורם לבבך ושכחת וכו', ע"כ בספרך המצוין.

הרי שאכילה יתירה מביא לידי חטאים ח"ו, לפי זה נראה בעזה"י לבאר דברי המאירי (מסכת ר"ה דף ט') שהמפרשים מתקשים להבין כונתו במה שכותב שם חז"ל, כל האוכל ושותה בערב יום הכפורים מעלה עליו הכתוב כאילו התענה תשיעי ועשירי. הואיל ובשעת אכילה הוא מכוין לשם עינוי ועל כיוצא בזה דאז הוא "כעבירה לשמה". וראיתי שהמפרשים מתקשים בלשון "עבירה לשמה" איזה עבירה הוא אם יש בזה מצוה הרי אין באכילה עבירה אדרבה יש בה מצוה כמו שביארו הטור והשו"ע. וגם הלשון לשם עינוי צריך הסבר.

ולפי הנ"ל יש להבין, דהנה בשו"ע אורח חיים (סימן תר"ד) מביא מצוה לאכול בערב יוכ"פ ולהרבות בסעודה, ע"כ, והנה הטעם שצריכין להרבות בסעודה דלכאורה בגמרא ר"ה (דף ט') וביומא מביא רק שכל האוכל ושותה סתם, ולא כתוב להרבות בסעודה. ומאיפה אנו יודעים המקור שצריכים להרבות בסעודה. אמנם המקור הוא ברש"י ז"ל (ר"ה דף ט עמוד א') ד"ה כל האוכל וכו', חז"ל, דהכי קאמר קרא ועיניתם בתשעה, אכילת תשיעי אני קורא עינוי, וכיון דאכילתו עינוי חשובה כל דמפיש באכילה ושתיה טפי עדיף, דהא מדקאמר בערב על כרחך לא מקפיד אעינוי דתשיעי, וכי קרי עינוי דתשיעי אכילה ושתיה דידיה קרי עינוי, ע"כ. דברי רש"י אלו הוא המקור להרבות בסעודה בערב יוכ"פ.

ולפי מה שמובא בספרך כל המקורות מהתורה הקדושה ומהזוה"ק ומהתלמוד שריבוי אכילה מביא לידי חטאים ח"ו, והיינו דוקא כשאוכל בסעודת הרשות אבל כשעצם האכילה המרובה הוא מצוה כגון בערב יוכ"פ וכדומה אז האכילה המרובה אינה מביאה לידי חטא אם מתכוין לשם מצוה אדרבא האכילה המרובה מביאה להרבות במצות כי מצוה גוררת מצוה, וכמו דאיתא במסכת נזיר (דף כג) מאי דכתיב כי ישרים דרכי ה' צדיקים ילכו בו ופושעים יכשלו בו. משל לשני בני אדם שצלו פסחיהם, אחד אכלו לשם מצוה ואחד אכלו לשם אכילה גסה. זה שאכלו לשם מצוה נאמר צדיקים ילכו בו. וזה שאכלו לשם אכילה גסה נאמר ופושעים יכשלו בו.

ועפ"י נבין בעזה"י דברי המאירי הנ"ל כיון שעצם אכילה יתירה הוא עבירה שמביא המשך בעמוד י

שְׁלַחַן עֶרְוֹךְ הַלְכוֹת שֶׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שִׁבְתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

מכון "הלכות שבת השנתית" - ללימוד כל או"ח "הלכות שבת" במעגל כל שבבות השנה שעל ידי "מפעל שלומי ללימוד שולחן ערוך מחבר עם רמ"א" אשר הקדיש עשה לך קולות גדולות הדוש לפניהם ברכש הלכות שבת כדי שלמדו מן הדות המאין להקטיל קולות בכל שבת ושבט

עשרו

רבינו משה אפרים

רבינו משה אפרים ז"ל
נפטר ביום שבת
בביתו שבעיר ארמונים
ביום שבת
בביתו שבעיר ארמונים
ביום שבת
בביתו שבעיר ארמונים

גיליון י"ב

הלכות שבת השנתית

לימוד שולחן ערוך הלכות שבת

לכל שבבות השנה - עמוד אחד ליום

חיובא רמ"א לדרוש ולתור לדעת הלכות שבת, ולעבוד עליהם במלות בעצ אהת בשנה. (ספר חסידים)

שבת פרשת ייחיי

[12]

עמ"י

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו ז"ל
נפטר ביום שבת
בביתו שבעיר ארמונים
ביום שבת
בביתו שבעיר ארמונים
ביום שבת
בביתו שבעיר ארמונים

קודם תלימוד הא"ת: הגיזע הלימוד. כדי שיביאנו תפארת ליוני מעשה. וליוני מדות ישרות. וליוני ודעות התורה. נהררני עושה יהודי קודשא בריך הוא ושיבתינה בשם יהוה וקבשם אדב"י מתקשרים יאהדרנה"י על ידי הנעלים בך חילו והחימו ביהודא שלום בשם כל ישראלי.

סימן ע"ג (ע"ג) ומעיקרא לא נתקן אלא בשביל אורחים ודאכלו ורשוי בני כמיטתא להוציא ידי הוהמם וכעשו אף על גב דלא אכלי אורחים בני כמיטתא לא בשלח התקנה חזו טעם התקומות שנהנו לקרש בבית הכנסת אבל יותר טוב להוציא שלא לקרש בבית הכנסת וכן מנהג ארץ ישראל. הגה: והגו לעבוד בשעת שמקדישין בבית הכנסת:

סימן ע"ד - לומר משנת במה מוליקין, ובו ב' מקיעים

א. נוהגים לומר פרק במה מוליקין הספרדים אומרים אותו קודם תפלת ערבית הוא והבן:

ב. שאין אומרים אותו ביום טוב שחל להיות בערב שבת ויש שאין אומרים אותו בשבת של חול המועד אין אומרים אותו (במנהגים) וכן ביום טוב שחל להיות בשבת אין אומרים אותו (מהר"ל הלכות סוכה):

ביתך שמונה עשרה אף על פי שלא קבע ברכה לשבת יצא. הגה: במוסף אפילו לא אמר רק ונעשה לפניך את חובותינו בתמירי יום ובקרבן מוסף יצא (כתובות פ"ג ה"א ש"פ מ"א):

ה. טעם התפלה של חול בשבת ולא חזכיר של שבת אם עקר רגליו חזרו לראש ואם לא עקר רגליו אף על פי שסיים תפלתו אינו חזרו אלא לשל שבת. (ושלחן ע"ב שבת של שבת בשחרית ע"י סימן קכ"ד):

ו. הטענה בתפלת שבת החתוף של זו בו אינו חזרו ויש אומרים שאם החתוף של מוסף באחרת או אחרת בשל מוסף חזרו: הודים לומר ויכלו משום יום טוב שחל להיות בשבת שאין אומרים אותו בתפלה וכן להוציא למי שאינו יודע ואומרים אותו בקול רם ומשמע:

ה. ואומר שלחן ע"ב שבת ברכה אחת מעין שבע ואין חידוד אומר אותה. הגה: מירו אם חזרו ורצה להתמיר על עצמו יכול לאמרה בלא פתיחה ובלא פתיחה וכן נוהגין הצבור לאמרה עם שלחן ע"ב בלא פתיחה ותחילה (אבודרהם וכו' בו):

ט. יום טוב שחל להיות בשבת אינו מזכיר של יום טוב בברכה מעין שבע (פירוש ברכת אל עליון קנה וכו'):

י. אין אומרים ברכה מעין שבע בבית החתים ואבלים וליכא טעמא דמתרחין לבוא שיתיו מיוקין:

יא. אף בשבת שאחרי יום טוב אומרים ברכה מעין שבע:

יב. אין לזכר בשעת שאומרים ויכלו ולא בשעת שאומר שלחן ע"ב שבת ברכה מעין שבע:

יג. אם התפלה של חול ולא חזכיר של שבת או שלא התפלה כלל ושמע משלחן ע"ב שבת ברכה מעין שבע מראש ועד סוף יצא:

סימן רס"ז - דין הטענה בתפלת השבת, ובו ר"ב מקיעים

א. אומר ויכלו בתפלת ערבית:

ב. אם טעם התפלה החול גומר אותה ברכה שזכיר בה טענה ומתחיל של שבת לא שאנו מזכיר אותה חזק לא שאנו מזכיר בברכה אחת משאר הברכות בין בערבית בין בשחרית מוסף ומנחה ויש אומרים דבמוסף מוסף אפילו באמצע ברכה: אם היה סבור שהוא חול התחיל אדענא דחול ומיד כשנאמר ויבת אתה מוכר קודם שאמר חזק וזהו ליה התחיל בשל חול וגומר אותה ברכה אבל אם היה יודע שהוא גומר ושלא בכוחו התחיל ויבת אתה אפילו אם הוא בתפלת שחרית שאינה פתוחה באותה אינו גומר ברכה אחת חזק ודחשקין ליה טענה בתפלת שבת מן זו לזו. הגה: הדרי יכול לומר אתה קדשת או אתה אחר (מיתות הדין סימן י"ד):

ד. מי שהתחיל תפלת של חול בשבת ולא חזכיר של שבת לא יצא אחרת של שבת

סימן רע"א - דיני קידוש על חזין, ובו י"ז מקיעים

א. כשיבא לביתו ימרו לאכול מיד:

ב. בשם חיבות בקידוש אף על פי שהוא מצות עשה שחזקן גרמא (פירוש מצות עשה תלפיה במו"ק) משום דחייבת זכור לשמור חגי נשי והואיל ואיננה בשמירה איתנהו בירכהו ומצויות את התנאים הואיל וחיבות מן הוהדום כמותם:

ג. אם אין ידו משגת לקנות מין לקידוש ולהכין צרכי סעודה לכבוד הלילה ולכבוד היום ולקידוש חזק מוטב שיקנה מין לקידוש הלילה ממה שיקנה צרכי הסעודה או ממה שיקנה מין לנדרוך חזק הוא והגוי כבוד יום קודם לכבוד לילה חזקו ודוקא בשאר צרכי סעודה אבל אם אין לו אלא כוס אחד לקידוש כבוד לילה קודם לכבוד יום:

א. נוהגין לקדש בבית הכנסת ואין למקדש לטעום מין הקידוש אלא מטעמים לקטן דאין קידוש אלא במקום סעודה (וע"י לקטן

הגה כפי שאנו ספר שולחן ערוך הלכות שבת החלק ק"ל שבתות השנה. ספור שנה ליום. פי' ימור כל הלכות שבת המסביל כל שבתות השנה. וזקן שיקטלו לו כל זמנא. פי' לא ישרים בקניי קנייתו ובקניי מירשות. ובשקחות. ולקילי המכרים וזרימים. וזנות שנת כרימים לחיות ימן שלום המא' של ימי ימור וקלדי בקל יום. שהוא ימורה לקדושי וקל

וְכָל הַתְּקוּפָה אֵת הַחֲבִיבִים

גיליון י"ב - שבת פרשת ייחיי [12]

זכה לקניין צניקים

המשך הסכמות ומכתבים מעמוד ח
 לחטאים, אבל אם הוא עבירה לשמה הרי זה חשובה למצוה כיון שכוונתו לשם מצוות
 עינוי. כמו שרש"י ז"ל כתב בהכתוב קראו לאכילה בתשיעי בלשון ועיניתם. ועל אכילה
 מרובה כזו שהיא בעצם מצות התורה, בזה נאמר צדיקים ילכו בס. אבל רק כשמכוין
 לשמה לשם מצוה לא לשם אכילה גסה אז הוי מצוה. והנה יש להבין למה קראה התורה
 אכילה בשם עינוי, י"ל כיון דעיקר אכילה בערב יוכ"פ היא לשם הכנה שיוכל להתענות
 ביוכ"פ לכן אכילה זו ג"כ נקרא בלשון עינוי. וא"ש דברי המאירי הנ"ל שכתב כיון
 שמכוון "לשם עינוי" כלומר שיוכל להתענות למחר. ולהפסוק שקראה לאכילה זו בלשון
 "ועיניתם".

והרחמן יזכנו בשנת גאולה וישועה כמו שמובא שבמוצאי שביעית בן דוד בא ונזכה
 בקרוב לקבל פני משיח צדקנו בבי"א.

דידך הדושה"ט ומאחל לך כתיבה וחתימה טובה.

הק' חיים אלי' שטערנבערג
 רב ור"מ דביהמ"ד וישיבת
 "מחזיקי תורה" חיפה

המשך ערכה של שעה מעמוד ו
 קאָמַר, וְאַף שֵׁיטְעָה בְּקִרְיָאתוֹ הוּא תִקְוֹן גְּדוֹל לְנִשְׁמָה". וְכֵן כָּתַב בְּסִפְרוֹ שֵׁם הַגְּדוֹלִים
 (מֵעֶרְכַּת סִפְרֵי שֵׁם, וְעוֹד בְּשׁוֹ"ת חַיִּים שָׁאַל ח"א סִימֹן ע"ה סוֹף אוֹת ב'), וּמִקְדַּמַּת דְּנָא כָּבֵר כָּתַב מֵעֵין
 זֶה מְהֵרָ"י צִמַּח בְּסִפְרוֹ לָחֵם מִן הַשָּׁמַיִם בְּסִדֵּר הַלְמוּד דְּלִיל שְׁבוּעוֹת (דף ל"א ריש ע"ב),
 וְהַרְמַח"ל בְּשִׁלְהֵי קוֹנְטְרַס דְּרַף עֵץ חַיִּים. [וְעַיֵן עוֹד בְּסִפְרֵי זְכִירָה לְחַיִּים לְהַגְאֹן רַבֵּי חַיִּים
 פְּלֶאגִ' ח"ב דף ע' ע"ד, ובשו"ת אַפְרָקְסָתָא דְעֵנְיָא סִימֹן ע"ד].

וְכַתֵּב הַרְמ"ק: וְלִזְהָר הַסִּפְרֵי יִקְרָא סִפְרֵי הַזְּוֹהַר מִפְּנֵי הַשְּׁפָעַת הָאוֹר הַהוּא מְהוֹזֵהר
 הָעֲלִיוֹן, וְדַרְךְ אוֹרוֹ מְשִׁפִּיעִים בְּהַשְׁגָּחָה אֱלֹקִית כֹּל הַמְתַעֲסָקִים בוֹ, שֶׁהִיא אוֹר וְשִׁפְע
 עֲלִיוֹנִי מְהִדְעַת מוֹשְׁפָע בְּרִזֵּי תוֹרָה דְּהֵינּוּ רְזִי וְסִתְרֵי תוֹרָה וְכוּ' כִּיּוֹן שֶׁנִּשְׁפָּע מִשָּׁם אֶתְקַרֵּי
 הַחֲבוּר הָזֶה סִפְרֵי הַזֶּה, כְּלוֹמַר שֶׁנִּשְׁפָּע מִהַזֶּהר הַהוּא (הַרְבַּ מִשָּׁה קוֹרְדוֹכִירו, דַּע אֶת אֱלֹקֵי אֲבִיךָ,
 ב').

א. השל"ה הקדוש: וידוע שאמר לבניו שכל מי שלא טעם טעם חכמת הקבלה לא טעם טעם
 יראת חטא מימיו (ועיניו בעשרה מאמרות). וכן כתב הגר"א ז"ל: העוסקים ברמז וסוד, אין יצר
 הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה', י"ח).

ב. ובתיקוני זוהר (בהקדמה דף ה' ע"ב): דרגא שביעא ביראת ה', כל מאן דאית ביה יראת ה'
 לית ליה חסר הדא הוא דכתיב יראו את ה' קדושו כי אין מחסור ליראיו... דרגא תמינאה
 ביראת ה' למהוי ליה בשת אנפין... ומאן דלית ביה בשת אנפין אוקמוה מארי מתניתין,
 בוודאי שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני. (עיין שם)

שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספֿר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קִבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַּעַל שֵׁם טוֹב

כל מצוה שברמ"ח מצוות מחיה את האבר שברמ"ח איברים
יש מצוות שאפילו אם פשע האדם ועבר עליהם הוא נקרא לעולם הבא רק בשם בעל מום [וגם זה גנאי גדול הוא לנצח דידוע מה שכתב הרח"ו בשער הקדושה, וכן הגר"א במשלי דהחבלה ימצא לנצח בנפשו באותו האבר שפשע בו על רצון הש"י, ונמצא דאם לא הניח תפילין אף אם יקיים כל המצוות יהיה בעל מום בידו ונמצא כשיקום לעת התחיה כל ישראל יעמדו חיים וקיימים בכל אבריהם והוא יהיה בעל מום ביד השמאלי הנה לנצח דבזכות מצוות התורה שאדם מקיים באבריו הם זוכים לחיות לעתיד חיי עולם - כל מצוה שברמ"ח מצוות מחיה את האבר שברמ"ח השייך לו - וכמו שאנו אומרים וחיי עולם נטע בתוכנו וכיון שעבר בשאט נפש על המצוה ההיא אין לו מי שיחיה את האבר ההוא וכמה יתמרמר אח"כ האדם ההוא על זה שהכל ידעו את גודל המרותו בד' במצוות תפילין וכן כה"ג אם יהיה בעל מום בשאר איברים על ידי שארי דברים שקלקל וכמו דאיתא בתרגום קהלת על הפסוק "סוף דבר הכל נשמע" דהיינו שלבסוף הכל יתפרסם לעיני כל ועל כן את האלקים ירא ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם ור"ל שהרמ"ח מ"ע ושס"ה לאוין שנשמר האדם בימי חייו יבנה לעתיד כל האדם ונמצא כשיקום ויהיה בעל מום באיזה אבר או שיתקלקל לו איזה גיד מגידו [המכונים נגד שס"ה לאוין שבתורה] יתבוננו הכל איזה מ"ע או לאו עבר בשאט נפש וכמה קלון וכלימה יסבול עי"ז לנצח].

ענין שמירת שבת היא יסוד אמונה

ויש ענינים שהם נגד הראש והלב שהם עיקר חיות נפש הקדושה כמו אמונה בד' ובתורתו וענין שמירת שבת דהוא ג"כ יסוד האמונה דאם יחסר לו ענינים ההם כבר נסתלק כל עיקר החיות מנפשו הקדושה וכשהוא

חי בעוה"ז הוא חי רק בנפש הבהמית שלו ולא יהיה לו כמה לקום בעת התחיה. עכ"ל.

העצה שטיכסנו בענין הדפסת ספרים

על ידי שנדפיס ספרים ונשלח לכל יהודי ונפיצם על פני תבל היא הכי טובה והכי מועילה דוגמת המשל שכתב המנחת שבת בהקדמתו שהוא כמו כלי קרב כזה שגם החלש יכול להחזיקו ביד אחת ולירות בו בקלות בלי שום עמל ויגיעה, וגם החץ אשר בתוכו הגם שהוא קטן נתחלק לאלף חיצים קטנים, שכל חץ קטן יוכל להרוג איש חיל אחד. בכלי קרב זה אפשר לנצח את כל האויבים הקמים, בהדפסת ספרים ושילוחם הוא כמו יריה מכלי קרב כזה חץ שבת אחת יכול להגיע למיליוני אנשים ובמקומות הכי רחוקים בעולם ולעשות פעולה רצויה ולהשיג מטרה נכונה בשוב ה' שבות עמו וישא משלו ויאמר:

הכלי קרב הכי הטובים והמצויינים ביותר

"משל למלך אחד קטן אשר הוכרח לצאת למלחמה נגד אויביו שאר מלכים אשר המה גדולים וגיבורי כח ואנשי חיל עד מאוד וירא לנפשו בזוכרו נגד מי שצריך להלחם. מה עשה שלח אחר בעלי מלאכה עושים כלי קרב ושכרם להכין לו כלי קרב הרבה וטובים ללחום בהם יען שצריך לצאת למלחמה כבידה, והנה הבעלי מלאכות הנ"ל השתדלו והתחכמו במלאכתם ועשו עבורו הרבה כלי קרב טובים, היינו למשל, מין הנקרא רימאטיס אשר בכל אחת מהם יוכל להרוג בה למשל מאה אנשים בירייה אחת, והוטב הדבר מאד בעיני המלך, ואח"כ שמע המלך הנ"ל אשר במדינת ענגלאנד יש בנמצא בעלי מלאכות היותר חכמים והיותר גדולים מבעלי מלאכות הראשונים בענין עשיית כלי קרב, ושלח גם אחריהם והבטיח להם הון רב כמה שירצו לעשות לו כלי קרב הטובים ביותר. והנה כאשר הבעלי מלאכות מהענגיל לאנד ראו את הכלי קרב של הבעלי מלאכות הקודמים להם אמרו להמלך הנה אמת הוא שהכלי קרב הם טובים וחזקים מאוד, אך שיש בהם חסרון אחד והוא, שכל כלי קרב מהם היא כבידה מאוד וירייתה היא בכבדות וצריכים הרבה אנשים לעבוד עמה בעת ירייתה ובכח הרבה האופן שעל ידי ירייתה פעם אחת נעשו כל

האנשים היורים בה עייפים ויגיעי כח עד שצריכים לחפש אנשים אחרים ליירות בה בפעם השנית, כי האנשים אשר ירו בה בפעם ראשונה צריכים לנוח זמן הרבה עד שינוחו מעייפותם ויגיעתם אשר הגיעם מירייה ראשונה, ואתה מלך קטן ואנשי חיל שבמדינתך מעט ומה תעשה כשתתמהמה המלחמה וכל אנשים ייעפו וייגעו ולא יהיו לך במה ללחום, כי אין לך לדמות להמלכים הנלחמים נגדך יען שהמה יש להם אנשי חיל הרבה וכשאלו ייעפו וייגעו יש להם תיכף הרבה אחרים להעמיד במקומם ולכן די להם להלחם עם כלי קרב כאלו מה שאין כן אתה.

אך עצתינו אמונה ונכונה לטובתך הנה כפי שזה מקרוב אשר אנחנו חידשנו בחכמתנו מין כלי קרב חדש והוא בכמותו ואיכותו קטן וקל אשר כל אדם אפילו חלש כח יכול להתזיקו ביד אחת ולירות בו בקלות בלי שום עמל ויגיעה, ועוד זאת שנמצא בתוכו מין חץ כזה אשר לאחר יציאתו מהכלי קרב הוא נתחלק לאלף חצים קטנים אשר כל חץ קטן יוכל להרוג ולאבד איש חיל אחד ואם תעשה כלי קרב כזה יוכל להיות שתוכל את אויבך הקמים נגדך, וישמע המלך לעצתם ושכרם לעשות לו כלי קרב כנ"ל, וכאשר אמרו לו כן היה שכבש בהם כל המלחמה בנקל ובלי שום עמל ויגיעה ונעשה אח"כ מלך גדול", עכ"ל.

מדברי החפץ חיים הנזכר לעיל נלמד מה עלינו לעשות, למען לא נתעייף ולא נתיגע ונצטרך לחיל רב אנשים מרובים שאין בכוחינו וביכולתנו להעמיד כל כך הרבה אנשים על זה כדי להגיע לכל השבע מיליאן אנשים שבארצות הברית לבד, הגם שכלי היריה באופן זה מועיל אבל אין האפשרות בביצועה, אכן לפי דרכינו שהוא דומה לכלי קרב חדש ומועיל בפעם אחת וברייה אחת - פעולה אחת - שאין צורך בזה לחיל רב.

וכן הוא גם ברוחניות שכדי להגיע עם הספרים של שכר ועונש לכל יהודי ויהודי על ידי שידפיס אלפים ורבבות ספרים יוכל להגיע לכל יהודי ויהודי.

וכמו כן הוא הדבר בכל ענין ונושא שהוא יסוד ביהדות, כגון טהרת המשפחה, תפילין, מזוזות, כשרות, וכו'.

מזמור לתודה

קדם מעלת ידידנו הנכבד והמפואר פטרוו הספר

"זַהַר הַשֶּׁבֶת"

מוה"ר יעקב שלום שליט"א

בזכותו יזכו אלפים ורבבות ללמוד בספר זוהר השבת ויעשו נחת רוח קדם מארי שמיא וארעה, ועל ידו נזכה להשפעות טובות מלעילה לתתא, על ידי שבני ישראל יעסקו בזוהר ביום השבת ששניה אחת היא כמו 28,000 שנה תורה. [ועוד, ועוד, עיין בספר "אור הזוהר - ערכה של שעה"]. זכות רבי שמעון בר יוחאי ע"ה ודאי תגן עליו שיזכה להשפעות טובות, חיי אריכי, בני בריכי, ומזוני רויחי, וסיעתא דשמיא, פרנסה וכלכלה חיים ועושר וכבוד וכל טוב סלה.

ובזכות זה יעזור השי"ת שיזכה הוא וכל משפחתו:

ר' יעקב שלום בן רות, זוגתו לאה קילא בת חנה אהובה,
ובניהם: ב' שרה שירה, ב' ברוך מרדכי, ב' נתנאל חיים, ב' חיה זיסל,
ב' רחל מרים, ב' יהודה זאב שיחיו עמו"ש,

לשמור השבת כהלכתה בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה,

אמן כן יהי רצון.

המוציאים לאור

אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית,

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000 ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

פח. לְכֹל הַמִּתְנַדְּבִים בְּעַם הָעוֹסְקִים בְּמִלְאֶכֶת הַקֹּדֶשׁ בְּהַפְצַת הַזֵּהָר בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ - עַל יְדֵי מַפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי!

אֲשֶׁרֵי חֲלַקְכֶם שְׁזַכִּיתֶם לְסִיעַ לְמַפְעַל קָדוֹשׁ וַיְקַר הַמְזֻרָז וּמְקָרֵב הַגְּאֻלָּה כְּהַבְטַחַת מִשָּׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם לְרִשְׁבִּי זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן בַּזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ פְּרֻשֶׁת נֶשׂא, "בְּהַאי חַבּוּרָא דִּילְךָ דְּאִיהוּ סִפְרֵי הַזֵּהָר יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". שְׁבִזְכוּת חַבּוּרָה, סִפְרֵי הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ, יֵצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים לְלֹא צָרוֹת וְיִסּוּרִים וְלֹא צָעַר חֻבְלֵי מְשִׁיחַ!

וְאִף מְשֻׁמִּים הִסְכִּימוּ לְכָהּ! כַּמְבֹאֵר בְּסִפְרֵי תְקוּנֵי הַזֵּהָר (תְּקוּן שְׁתִּיתָא בְּסוּפּוֹ), שְׁבִשְׁעָה שְׁאֵלְיָהּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב נִגְלָה לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי וּלְחַבְרֵי קַדִּישָׁא שְׁעֵמוּ וְלַמַּד עִמָּהֶם סְתָרֵי תוֹרָה בְּעִנְיַן תְּקוּנֵי נְשֻׁמוֹת, יֵצְאָה בֵּת קוֹל מְשֻׁמִּים וְאִמְרָה לָהֶם "כַּמָּה רַב כַּחוּ וַיְקַדְּשֶׁתוּ שֶׁל רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּעוֹלָם", וְאַחַר כֵּן הוֹסִיפָה וְאִמְרָה נְבוּאָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, "וְכַמָּה בְּנֵי נֶשֶׁא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מִהַאי חַבּוּרָא דִּילְךָ כַּד יִתְגַּלוּ לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמֵי, וּבְגִינֵיהּ, "וַיִּקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵי". וּבְלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ: כַּמָּה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוּן מִזָּה הַחַבּוּר שְׁלָךְ כְּאֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה לְמַטָּה בְּדוּר הָאַחֲרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים, וּבְזְכוּתוֹ תִּתְקַיֵּם הַפְּסוּק "וַיִּקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵי" - הַמְרַמֵּז עַל הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה.

גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת הַפִּירוּ בְּגִדְלַת הַמַּעֲלָה שְׁבַלְמוּד סִפְרֵי הַזֵּהָר, שְׁמַבְטִיל כָּל מִינֵי פְרַעְעָנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קִשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחֻרְבָּא וּבִזְהָה מַעְלָמָא. הֵם, שְׁיַדְעוּ אֶת עֵצָם קִדְשֶׁתָּהּ אִפְלוּ בְּאִמְרָה בְּעִלְמָא. וּמִי לָנוּ גְדוּל כְּהַרְמַח"ל זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן - רַבֵּי מִשָּׁה חַיִּים לוֹצְאָטוּ זְכָר צְדִיק וְקָדוֹשׁ לְבִרְכָה זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ אָמֵן, בְּעַל הַ"מְסִלַּת יִשְׂרָאֵל", אֲשֶׁר הָיָה בְּקִי עֲצוּם בְּכָל מְכַמְנֵי הַתּוֹרָה וְלֹא מְצָא עֲצָה לְבַטֵּל גִּזְרוֹת מַעַם יִשְׂרָאֵל אֲלֵא אֶת הָעֲצָה הַזֹּאת, לְמוּד בְּסִפְרֵי הַזֵּהָר בְּרַצֵּף לְלֹא הַפְּסֵק, שְׁבִכַח הַקִּדְשָׁה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁל סִפְרֵי הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ לְבַטֵּל כָּל גִּזְרוֹת וּלְקָרֵב הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים.

לְכֹן תִּתְקַן בִּישִׁיבְתוֹ סֵדֵר לְמוּד מִיַּחַד שֶׁל גִּירְסָא בְּסִפְרֵי הַזֵּהָר הַקָּדוֹשׁ בְּמִשְׁמְרוֹת

ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בשיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובדאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו פי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נת'שר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות פי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו פי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו מצינו חביבות מיוחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זכותו יגן עלינו אמן אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

ב"כסא מלך" תקון מ"ג כתב, כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב, וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם אך גלותא פי הם מעעכבים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

הטיבה ה' לטובים
הספר הזה נדפס
בנדבת הרה"ח מוהר"ר

חיים אברהם ישעיהו בן ביילא ושלמה
לרפואה שלימה במהרה

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו הקדושה תעמוד לו למליץ יושר, שימלא ה' כל משאלות לבו לטובה ולברכה, בבריות גופא, פרנסה בשפע וברוח, עושר וכבוד, אריכות ימים ושנים טובים בבריות השלימות, אכ"ר.

זהר
השבת

זהר על מעלת ושמירת השבת וימים טובים

מספר "השבת והזוהר"
מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

שמחת התורה העליונה

מכאן ולהלאה סדור התפילה של שאר הימים, עד ישמח משה וכו', השמחה של הדרגה העליונה, עקר האבות, ששמח באותו חלק שלו כשהכסא עולה אליו ונוטל אותה, ומתחברים כאחד. וזוהי שמחת התורה העליונה שלמעלה, תורה שבכתב. ששמח בתורה שלמטה, תורה שבעל פה, ומתחברים זה עם זה.

התורה העליונה

(ח"ב ר"ה, ב)

מכאן ולהלאה, סדורא דצלותא דשאר יומי, עד ישמח משה וכו', חדוותא דדרגא עלאה, עקרא דאבהו, דחדי בתהוא עדבא דיליה, בד סליק בורסייא לגביה, ונטיל לה, ומתחבראן כחדא. ודא איהו חדוה דאורייתא עלאה דלעילא, תורה שבכתב. דחדי באורייתא דלתתא, תורה שבעל פה, ואתחברו דא בדא.

להכליל באותה שמחה את העם הקדוש

פיון שהתחברו כאחד, צריך אדם להכליל באותה שמחה את העם הקדוש, ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו רצה נא במנוחתנו.

להכליל באותה שמחה את העם הקדוש

פיון דאתחברו כחדא, בעי בר נש לאביללא בתהוא חדוה לעמו קדישא, ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו רצה נא במנוחתנו.

סוד ספר תורה

סוד ספר התורה ביום הזה הרי פרשוהו, ששנינו כתוב (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים

סוד ספר תורה

רזא דספר תורה ביומא דא, הא אוקמוה תנינן פתיב, (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים

זהר השבת

מפורש ושום שכל ויבינו במקרא והא
 אוקמוה רזא, דאינון פסוקי טעמי,
 ומפורת, וכל אינון דיוקין, (נ"א תקוניו)
 ורזון עלאין, בלא אתמסר למשה
 מסיני. אי בכל הני דיוקין אתמסר
 אורייתא למשה, ספר תורה דאיהו
 בכל אינון קדושאן, אמאי איהו חסר
 מפל הני תקונין ורזון דאתמסרו ליה
 למשה באורייתא.

אלא רזא דא, בד בורסיא קדישא
 מתעטרא, ואתבלילת בתורה
 שבכתב, כל אינון דיוקנין, וכל אינון
 טעמיין ומפורת, בלהו עאלין בגניזו,
 ואתרשימו בנו בורסיא קדישא,
 ואינון דיוקנין, דאעיל אורייתא
 דככתב, באורייתא דבעל פה, ובהו
 אתעברת, באתתא דאתעברת מן
 דבורא, ואשתארו אתוון עלאין
 לחודייהו בקדושייהו בדקא חזי.
 ולא תחזאה בבי בנישתא, דהא
 אתברכת ואתעטרת בורסיא מרזא
 דתורה שבכתב, ותמן אעיל כל אינון
 דיוקנין, ואיהי אתקדשת מניה, בעי
 לאתחזאה באתוון לחודייהו בדקא
 יאות.

מפורש ושום שכל ויבינו במקרא,
 והרי בארו את הסוד, שהם פסוקים,
 טעמים ומסרת, וכל אותם דיוקים
 (תקונים) וסודות עליונים, הכל נמסר
 למשה מסיני. אם בכל הדיוקים
 הללו נמסרה תורה למשה, אז ספר
 תורה שהוא בכל אותן קדשות, למה
 הוא חסר מפל התקונים האלו
 והסודות שנמסרו לו למשה בתורה?
אלא סוד זה, כשהפסא הקדוש
 מתעטר, ונכללת בתורה שבכתב כל
 אותן דמיות, וכל אותם טעמים
 ומסורות, כלם נכנסים בגניזה ונרשמו
 בתוך הפסא הקדוש, ואותן
 דיוקנאות שהכניסה תורה שבכתב
 בתורה שבעל פה, ובהם התעברה
 כמו אשה שהתעברה מהזכר,
 ונשארו האותיות העליונות לבדן
 בקדשתן פראוי. ולהראות בבית
 הכנסת, שהרי מתברכת ומתעטרת
 הפסא מסוד תורה שבכתב, ושם
 מכניסה כל אותן דמיות ומתקדשת
 ממנו, צריך להראות באותיות לבדן
 פראוי.

ענין שבעת העולים לתורה
בשבת וחמשת העולים ביום טוב
 ואז הכל מתקדש בקדשה עליונה
 פראוי, כל שפן וכל שפן ביום הזה.

ענין שבעת העולים לתורה
בשבת וחמשת העולים ביום טוב
 וכדין, בלא אתקדש בקדושה עלאה
 בדקא חזי, כל שפן וכל שפן

ביום הזה צריך להעלות שבֵּעָה אנשים כנגד שבֵּעָה קולות, שהם סוד התורה, ובזמנים ובמועדים חמש תוך סוד זה. ביום הכפורים שש תוך הסוד העליון הזה.

הכל סוד אחד

והכל סוד אחד. חמש, שהם חמש דרגות למטה מדרגת האור הראשון למטה, והם סוד התורה. שש, שהם ששה צדדים, והכל סוד אחד. שבע הם שבֵּעָה קולות, וכלם סוד אחד אלה ואלה.

עלית הרביעי בראש חדש

בראש חדש נוסף אחד על שלשה בשביל השמש שמאיר באותו זמן ללבנה, ונוסף אור על הלבנה, וזהו סוד מוסף. בספר תורה צריך להשמע קול אחד ודבור.

תקון בכסא

הסדור לסדר העם הקדוש ביום הזה ובשאר הימים שלספר תורה צריך לסדר ולתקן תקון בכסא אחד שנקרא תבה, ואותו פסא שיהיה בשש דרגות לעלות בהם, ולא יותר, שכתוב ושש מעלות לכסא. ודרגה אחת למעלה לשים עליו ספר תורה ולהראותו לכל.

בהאי יומא. בהאי יומא בעי לסלקא שבֵּעָה גוברין, לקבל שבֵּעָה קליון, דאינון רזא דאורייתא. ובזמניו ובמועדיו חמש, גו רזא דא. ביומא דכפורי שית. גו רזא עלאה דא.

הכל סוד אחד

וכלא רזא חדא. חמש, דאינון חמש דרגין לתתא, מדרגא דאור קדמאה לתתא, ואינון רזא דאורייתא. שית, דאינון שית סטרין וכלא רזא חדא. שבע אינון שבע קליון. ובלהו רזא חדא, אליון ואליון.

עלית הרביעי בראש חדש

בראש חדש אתוסף חד על תלתא, בגין שמשא, דנהיר בההוא זמנא, לסיקרא, ואתוסף נהורא על סיקרא, והיינו רזא דמוסף. בספר תורה, בעי לשתמע חד קלא ודבור.

תקון בכסא

סדורא לסדרא עמא קדישא ביומא דא, ובשאר יומין דספר תורה בעי לסדרא ולתקנא תקונא, בחד ברסייא דאקרי תיבה, וההוא ברסייא דלהו בשית דרגין, לסלקא בהו ולא יתיר, דכתוב, (דברי הימים ב ט) ושש מעלות לכסא. ודרגא חד לעילא, לשואה עליה ספר תורה, ולאחזאה ליה לבלא.

שְׁמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִמָּה
 כָּד סָלִיק סֵפֶר תּוֹרָה לְתַמּוֹן, בְּדִין
 בְּעָאן כּל עֲמָא לְסִדְרָא גְרַמְיִיהוּ
 לְתַתָּא, בְּאִמְתָּא בְּדַחִילוּ בְּרַתְתּ בּוֹזִיעַ,
 וּלְבוֹנָא לְבִינְהוּ, בְּמָה דְהִשְׁתָּא קְנִימִין
 עַל טוֹרָא דְסִינֵי לְקַבְּלָא אוֹרִייתָא,
 וְנִהוֹן צִיִּיתִין וְיִרְכּוֹן אוֹדְנִיִּיהוּ. וְלִית
 רְשׁוּ לְעֲמָא לְמַפְתַּח פּוּמִיהוֹן, אֲפִילוּ
 בְּמִילֵי דְאוֹרִייתָא, וְכֹל שֶׁבֶן בְּמִלְהָ
 אַחְרָא, אֲלֵא בְּלָהוּ בְּאִמְתָּא, בְּמֵאן
 דְלִית לֵיה פּוּמָא וְהָא אוּקְמוּהָ, דְכְּתִיב,
 (נְחֻמְיָה ח) וּבִפְתָחוּ עֲמָדוּ כָּל הָעָם. (נְחֻמְיָה
 ח) וְאֲזַנֵּי כָּל הָעָם אֶל סֵפֶר הַתּוֹרָה.

שְׁמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִמָּה
 בְּשַׁעוּלָה לְשֵׁם סֵפֶר תּוֹרָה, אֲזַ
 צְרִיכִים כּל הָעָם לְסִדְרַ עֲצָמָם לְמִטָּה
 בְּאִמָּה וּפְחָד, בְּרַתְתּ וּבּוֹזִיעַ וּלְכוּן
 לְבָם, כְּאֵלוּ שְׁפַעַת עוֹמְדִים עַל הַר
 סִינֵי לְקַבֵּל תּוֹרָה, וְיִהְיִו מְקַשְׁבִּים
 וּמְטִים אֲזַנֵּיהֶם. וְאִין רְשׁוֹת לְעָם
 לְפַתַּח פִּיהֶם אֲפִלוּ בְּדַבְרֵי תּוֹרָה, כָּל
 שֶׁכֵּן בְּדַבֵּר אַחֵר, אֲלֵא כָּלָם בְּאִמָּה,
 כְּמִי שֶׁאִין לוֹ פֶּה, וְהָרִי פָּרְשׁוּהָ,
 שְׁפַתּוֹב (נְחֻמְיָה ח) וּבִפְתָחוּ עֲמָדוּ כָּל
 הָעָם. (שֵׁם) וְאֲזַנֵּי כָּל הָעָם אֶל סֵפֶר
 הַתּוֹרָה.

**אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה בְּשַׁעַת
 הוֹצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה**
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּד מַפְקִין סֵפֶר
 תּוֹרָה בְּצַבּוֹרָא, לְמַקְרָא בֵּיה,
 מִתְּפַתְחוּ תַרְעֵי שְׁמַיָּא דְרַחֲמִין,
 וּמַעֲזֹרִין אֶת הָאֵהָבָה לְעִילָא, וְאֲבַעֵי
 לֵיה לְכַר נֶשׁ לְמוֹמֵר הַכִּי.

**אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה בְּשַׁעַת
 הוֹצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה**
 אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּשִׁמוּצִיאִים סֵפֶר
 תּוֹרָה בְּצַבּוֹר לְקָרָא בּוּ, נִפְתְּחִים
 שְׁעָרֵי רַחֲמִים בְּשַׁמַּיִם, וּמַעֲזֹרִים אֶת
 הָאֵהָבָה לְמַעְלָה, וְצָרִיד אָדָם לֹמַר
 כָּד.

לע"נ מור אבי ועטרת ראשי גורג' - שמואל בן מאיר ו-ג'אָהָר ♦ לרפואת מרת
 אמי ועטרת ראשי רבקה בת טאוס לאורך ימים ושנים טובות ♦ להצלחת יצחק
 בן רבקה וברכה אפרת בת שולמית בכל עניניהם, ובעיקר שנזכה לראות בנים ובני
 בנים צדיקים ויראי שמים אמיתיים, יראה פנימית טהורה. ♦ ובמיוחד להצלחת
 יעל בת ברכה אפרת בכל עניניה, אמן

הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

פא. מַעֲשֵׂה בַחֲסִיד אֶחָד שֶׁנִּפְרָצָה לוֹ פֶּרֶץ בַּתּוֹךְ שָׁדְהוּ וְנִמְלַךְ עָלָיו לְגִדְרָה וְנִזְכָּר שֶׁשַּׁבָּת הוּא וְנִמְנַע אוֹתוֹ חֲסִיד וְלֹא גִדְרָה, וְנַעֲשֶׂה לוֹ גַם וְעָלְתָה בּוֹ צִלְף וּמִמֶּנָּה הִיָּתָה פְּרִנְסָתוֹ וּפְרִנְסַת אָנְשֵׁי בֵּיתוֹ (שבת ק"ג:).

פב. יֵשׁ דָּג שֶׁשׁוֹכֵת בַּשַּׁבָּת עַל שֵׁפֶת הַיָּם עַד מוֹצָאֵי שַׁבָּת, וְשֵׁם הַדָּג שַׁבָּת"י (ס התגין).

פג. אֹרֵךְ גֵּיהֶנָם שׁוֹכֵת בַּשַּׁבָּת וְרֹאשׁ חֲדָשׁ (פסיקתא הובא בתוספות ומרדכי פרק ער"פ).
פד. בְּכָל יוֹם הַשַּׁבָּת יֵשׁ לְרִשְׁעִים מְנוּחָה בְּגֵיהֶנָם, וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׂמִכְתֵּירִים אוֹתָם בְּכֶתֶר שַׁבָּת וּבִיּוֹם הַשְּׁשִׁי נִדְוָנִים בְּגֵיהֶנָם בְּכַפְלִים כְּמוֹ שֶׁמְצִינּוּ בְּמִן (מדרש מובא בעונג שבת, ותענוג שבת).

פה. חַיִּב אָדָם לְקַבֵּל פָּנָיו רַבּוֹ בַּשַּׁבָּת (ראש השנה ט"ז: סוכה כ"ז).
פו. ר' אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בְּכ"ח מְקוֹמוֹת הַזְּהִיר הַפְּתוּב עַל הַשַּׁבָּת (מדרש מובא בספר כסאות לבית דוד, בית ד' שער כ"ג).

פז. הַלְּכוֹת שַׁבָּת מְקָרָא מוּעֵט וְהַלְכָה מְרַבָּה (חגיגה י:).
פח. תִּינוּק בֶּן יוֹמוֹ חַי מִחֻלְלִין עָלָיו הַשַּׁבָּת כְּדֵי שֶׁיִּשְׁמַר שַׁבָּתוֹת הַרְבֵּה, דָּוִד מְלֶךְ יִשְׂרָאֵל מֵת אִין מִחֻלְלִין עָלָיו, כִּיּוֹן שֶׁמֵת אָדָם בְּטַל מִן הַמְּצוֹת (שבת קנ"א:).
פט. בְּקִשֵׁי הַתִּירוֹ לְנַחַם אַבְלִים וּלְבַקֵּר חוֹלִים בַּשַּׁבָּת (שבת י"ב:).
צ. עֲכוּ"ם שֶׁשַּׁבָּת חַיִּב מִיָּתָה (סנהדרין נ"ח:).

צא. מְלֶךְ וּמְטָרוֹנָה יוֹשְׁבֵין וּמְסִיחִין זֶה עִם זֶה, מִי שֶׁבָּא וּמְכַנֵּס עֲצָמוֹ בִּיְנֵיהֶם חַיִּב מִיָּתָה, כְּדֵי הַשַּׁבָּת בֵּין יִשְׂרָאֵל וְהַקָּב"ה, לְפִיכֵךְ כָּל עֲכוּ"ם שֶׁבָּא וּמְכַנֵּס עֲצָמוֹ בִּיְנֵיהֶם עַד שֶׁלֹּא קִבֵּל עָלָיו לְמוֹת חַיִּב מִיָּתָה (מדרש רבה דברים פ"א).

צב. הַקָּב"ה נָתַן לְאָדָם מְצוֹת שַׁבָּת לְשִׁמְרָהּ (מ"ר בראשית ט"ז:).
צג. הַשַּׁבָּת לְמִדָּ זְכוּת עַל אָדָם הָרֹאשׁוֹן וְעַל קִיָּן (פרקי דרבי אליעזר י"ט, תנחומא בראשית).

צד. שָׁמַר יַעֲקֹב הַשְּׁבֵת קֹדֶם שְׁנַתָּן (מדרש רבה בראשית פרשה ע"ט).

צה. יַעֲקֹב שִׁכְתוֹב בּוֹ שְׁמִירַת שֶׁבֶת יִרְשׁ אֶת הָעוֹלָם שְׁלֹא בְּמִדָּה (מדרש רבה בראשית י"א).

צו. יוֹסֵף שָׁמַר הַשְּׁבֵת עַד שְׁלֹא נִתְּנָה (מדרש רבה במדבר פרשה י"ד תנא דבי אליהו רבה פרק כ"ו).

צז. הָאֲבוֹת שָׁמְרוּ הַשְּׁבֵת (מדרש מובא בספר חמדת צבי, דברי יוסף, יסוד התורה, תענוג שבת).

צח. בְּנֵי הוֹה זְהִיר בְּעֶנְג שֶׁבֶת לְכַבְּדוֹ כְּפִי כַּחַד, לְעֶנְגוּ בְּמֵאֲכָל וּבְמִשְׁתֵּה, אֶל תְּשִׁים עֲצָמְךָ כְּעֵנִי, כִּי אִם יוֹתֵר מִיְכָלְתְּךָ, וְהִזְהֵר בְּפִסְעֶיךָ הַשְּׁלִישִׁית, וְהוֹה זְהִיר בְּדַבְּרֶיךָ בְּיוֹם הַשְּׁבֵת, כִּי עַל הַפֶּל אֶתָּה עֲתִיד לְתַן דִּין וְחֲשׁוֹן (צוואת ר' אליעזר הגדול אות ל).

צט. שֶׁבֶת הוּא אֶחָד מִשְׁשִׁים שָׁל עוֹלָם הֵבֵא שְׁכָלוֹ שֶׁבֶת (אותיות דרבי עקיבא אות א).

ק. בְּזִכּוֹת שֶׁבֶת וּמִלָּה אֵין יוֹרְדִין לְגִיהֵנָם (אגדת בראשית פרק ל"ד).

קא. יֵשׁ יוֹנָה שְׁאִינָה אוֹכֵלֶת מִהַנְּתַלֵּשׁ מִן הַמַּחְבֵּר בְּשֶׁבֶת (יעב"ץ בבית מידות עליית הטבע).

קב. יֵשׁ דָּג שֶׁבְּעָרֵב שֶׁבֶת כְּבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ מִתְקַרֵּב לִיְבֵשָׁה וְאֵינוֹ זֶז מִמְקוֹמוֹ, וְאִף אִם יִפְצְעוּהוּ בַּחֲרָבוֹת וּרְמָחִים בְּלִתֵּי נַעֲתָק מֵאוֹתוֹ הַמְּקוֹם (שם).

קג. עִם הָאֶרֶץ אֵימַת שֶׁבֶת עָלָיו וְאוֹמֵר אֲמַת (ירושלמי דמאי פרק ד מגן אברהם).

קד. מִינָה מִשֶּׁה שׁוֹמְרִים שְׁלֹא יַחְלְלוּ אֶת הַשְּׁבֵת, וְהֵם מְצָאוּ הַמְּקוֹשֵׁשׁ (ספרי במדבר ט"ו).

קה. אֶחָד חָלַל שֶׁבֶת וְהָיָה נוֹשֵׂא כִּסְפוֹ, בָּא לְפָנָי חָכֵם לְהוֹרוֹת לוֹ תְּשׁוּבָה, אָמַר לִי הַכֶּסֶף, אוֹ שׁוֹי חֶלֶק לְעֵנִיִּים שְׁמֵתֵבִישִׁים לְקַבֵּל צְדָקָה (ס"ח קפ"א).

קו. מֵת בְּעָרֵב שֶׁבֶת סִמָּן יִפֶּה לוֹ, בְּמוֹצְאֵי שֶׁבֶת סִמָּן רַע לוֹ (כתובות ק"ג).

קז. "בְּרוּךְ אַתָּה בְּעִיר" בְּזִכּוֹת מִצְוֹת שְׁאֵתָה עוֹשֶׂה בְּעִיר, הַדִּלְקַת נֵר שֶׁבֶת (ילקוט שמעוני דברים כ"ח).

קח. גְּדוּלָה הַשְּׁבֵת שְׁאֶסוֹר בָּהּ הַמְּלֹאכָה שֶׁהִיא חֲבִיבָה לְפָנָיו (מדרש תנאים דברים ה).

קט. כֹּל הַמְּעַנֵּג הַשְּׁבֵת תִּפְלְתוֹ נִשְׁמַעַת וְזוֹכָה וְיוֹשֵׁב בֵּישִׁיבָה שָׁל מְעֵלָה (שם).

קי. הַקָּב"ה נִתַּן הַשְּׁבֵת לְבִטֵּל הַשְּׁכִיחָה (מדרש מובא בספר שמנה לחמו, דרוש א לשבת).

ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

וישלח קע ע"א

בעת הגאולה ה' יאיר בהדרגה

רבי יהודה פתח ואמר, (שיר ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה יפה פנדגלות. פסוק זה פרשוהו ונתבאר. אבל מי זאת הנשקפה - אלו הם ישראל, בזמן שהקדוש ברוך הוא יקים אותם ויוציאם מן הגלות, אז יפתח להם פתח של אור [שהוא] דקיק קטן, ואחר כך פתח אחר שהוא גדול ממנו, עד שהקדוש ברוך הוא יפתח להם שערים עליונים פתוחים לארבע רוחות העולם.

וכן כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא לישראל ולצדיקים שבהם, כך כלם ולא בזמן אחד. לאדם שנתן בחשן ודירו היה תמיד בחשן, כשירצו להאיר לו, צריכים לפתח לו אור קטן פעין הפחט, ואחר כך גדול ממנו, וכך בכל פעם עד שיאירו לו כל האור כראוי.

כך הם ישראל, כמו שנאמר (שמות כג) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תכפרה וגו'. וכן למי שהוא בא להרפא, אינו בשעה אחת, אלא מעט מעט

רבי יהודה פתח ואמר, (שיר השירים ו) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה אימה פנדגלות. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל מי זאת הנשקפה, אליו אינו ישראל בזמנא דקדשא ברוך הוא יוקים לון ויפיק לון מן גלותא. פדין יפתח לון פתחא דנהורא (דהיא) דקיק זעיר. ולבתר פתחא אחרינא דאיהו רב מיניה, עד דקדשא ברוך הוא יפתח לון תרעין עלאין פתיחין לארבע רוחי עלמא.

וכן כל מה דעביד קדשא ברוך הוא לישראל ולצדיקייא די בהו, הכי כלהו ולא בזמנא חדא. לבר נש דאתיהיב בחשוכא ודיוריה הוה בחשוכא תדיר, כד יבעון לאנהרא ליה, בעיין לאפתחא ליה נהורא זעירתא כעינא דמחטא, ולבתר רב מיניה, וכדין בכל זמנא עד דינהרון ליה כל נהורא כדקא יאות.

כך אינו ישראל כמה דאת אמר, (שמות כג) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תכפרה וגו'. וכן למאן דאתי אסוותא לאו איהו בשעתא חדא,

עד שיתחזק. אבל לעשו לא כף, אלא בפעם אחת מאיר לו, ונאבד ממנו מעט מעט [ולעתיד לבא לאמות עובדי עבודה זרה (ישעיה מב) ה' כגבור יצא] עד שיתחזקו ישראל וישמידו [וישבנו] אותו מהכל, מהעולם הזה ומהעולם הבא. ומשום שמאיר בשעה אחת, יהיה לו השמדה מהכל. אבל ישראל, אור שלהם מעט מעט, עד שיתחזקו, ויאיר להם הקדוש ברוך הוא לעולמים.

וכלם שואלים אותם ואומרים, מי זאת הנשקפה כמו שחר, איהו קדרותא הבקר, וזהו אור דקיק. ואחר יפה כלבנה, משום שהלבנה, האור שלה מאיר יותר משחר. ואחר ברה כחמה, משום שאורה חזק ומאיר יותר מהלבנה. ואחר כף אימה כנדגלות, חזקה באור חזק כראוי.

אלא זעיר זעיר עד דיתתקף. אבל לעשו לאו הכי, אלא בזמנא חדא נהיר ליה ואתאביד מניה זעיר זעיר. (ולזמנא דאתי לאומות עובדי עבודת פוכבים ומצלות (ישעיה מב) יי כגבור יצא) עד דיתתקפון ישראל ושיצון (וישבנו) ליה מכלא, מעלמא דין ומעלמא דאתי. ובגין דנהיר בשעתא חדא, הנה ליה שציאו מכלא. אבל ישראל נהורא דלהון זעיר זעיר, עד דיתתקפון וינהיר לון קדשא ברוך הוא לעלמין.

וכלא שאלי לון ואמרי מי זאת הנשקפה כמו שחר, איהו קדרותא דצכרא, ודא איהו נהורא דקיק. ולבתר יפה כלבנה, בגין דסיהרא נהורא דילה נהיר יתיר משחר. ולבתר ברה כחמה, בגין דנהוריה תקיף ונהיר יתיר מסיהרא. ולבתר אימה כנדגלות, תקיפא בנהורא תקיף כדקא יאות.

ספר
מִצְוֹת הַחֹחֵר
מִנְסַד
יו
ספרים

יבו ט"ו ספרים

הול חוהר
מספרים כמות 1000
0722-990044

הוצאת שו"ת עם חוסמות

בְּעִיר קְרֵאקָא

ספּור בְּהַמְשִׁיכִים מְשַׁנֵּי בַעֲלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאקָא

אֵיתָנִים בְּרוּחַם

כֹּה, לְפִי סֵדֵר חַיִּים זֶה, לְלֹא כָּל שְׁנוּיִים, וּמִבְּלִי לְנִסּוֹת לְהִקָּל עַל עֲצָמָם בְּמֵאוּמָה אֶת סָאֵת הַסִּבָּל וְהַעֲנוּיִים, עֲבְרוּ עֲלֵיהֶם יָמִים, שְׁבוּעוֹת וְחֻדְשֵׁים. תְּקוּפוֹת הַשָּׁנָה הִתְחַלְפוּ, מְזַג הָאָוִיר הִשְׁתַּנָּה, אַךְ אֶצְלָם לֹא חָל כָּל שְׁנוּי. אוֹתָם הַמְּלַבּוֹשִׁים שֶׁמְשׁוּ כְּסוּת לְגוּפָם הַכְּחוּשׁ בֵּין בְּקָר וּבֵין בַּחֹם, בֵּין בַּיּוֹם וּבֵין בַּלַּיְלָה, בֵּין בַּחֹל וּבֵין בְּשֶׁבֶת.

כֹּל מִי שֶׁהִסְתַּכֵּל בָּהֶם רָאָה לְפָנָיו שְׁנֵי עֲנִיִּים מְרוּדִים, מְצַמְקִים וּמְקַמְטִים, גִּבָּם שְׁחוּחַ, וּמַעֲיִנֵיהֶם נִשְׁקַפְתָּ הַהִכְנָעָה וּנְמִיכוֹת הָרוּחַ שֶׁל פּוֹשְׁטֵי יַד מְיָמִים יְמִימָה, יַעֲלֵ פְּנֵיהֶם נִמְחַק כָּל זֵכֶר לְאוֹתָהּ שְׁבִיעוֹת רָצוֹן שֶׁל חַיֵּי הָעֶשֶׂר וְהַרְוּחָה בְּעֶבֶר. הֵם נִרְאוּ כְּקִבְצָנִים מְדוּרֵי דוֹרוֹת, בְּהִבְדָּל הַיְחִידִי, שֶׁהֵם לֹא נִשְׂאוּ עַל כְּתָפָם שׁוֹם תְּרַמִּיל, כִּי לֹא הִיָּה לָהֶם שׁוֹם דָּבָר לְהִכְנִים לְתוֹכוֹ.

אֶךְ עַל אִף הַסִּבָּל הַקָּשָׁה וְהַקּוֹר, הָרַעַב וְטְלִטּוּלֵי הַדָּרָךְ הַמְּפָרְכִים, נִשְׁאַרוּ אֵיתָנִים בְּרוּחַם לְלֹא חֵת, נְאֻמָּנִים לְהַחֲלֻטָתָם לְקַבֵּל יְסוּרִים בְּאַהֲבָה. הֵם לֹא נִצְלוּ שׁוֹם הַזְדַּמְנוֹת לְתֵת קֶצֶת מְנוּחָה לְגוּפָם הַיָּגַע, בַּיּוֹם חַל, אוֹ לְהַרְשׁוֹת לְעֲצָמָם נְגִיסָה טְעִימָה אוֹ לְגִימָה שֶׁל תַּעֲנוּג. לְעֵתִים קְרוּבוֹת הָיוּ מְצִיעִים לָהֶם אַרוּחָה דְשֻׁנָּה וְיוֹתֵר מְקַרְטוּב מִשְׁקָה מְחַמֵּם עֲצָמוֹת. וְלֹא פָעַם עָלוּ לְנַחֲרֵיהֶם רִיחוֹת הַנִּיחוּחַ שֶׁל תְּבַשְׂלֵי הַדָּגִים וְשֶׁל צְלֵי הַבָּשָׂר וְכוּסִיּוֹת הַיַּיִן, בְּעֵת שֶׁעָמְדוּ לְיַד דָּלֶת מְטֻבָּח, כְּשֶׁיָּדָם הַכְּחוּשָׁה מוֹשֶׁטֶת בְּבִקְשָׁה לְחֵתִיכַת לֶחֶם יְשָׁנָה, אוֹ שְׂאֵרִית שֶׁל אֶכֶל חֲלָבִי מְאֵתְמוֹל אוֹ מִשְׁלֵשׁוֹם. הֵם הָיוּ אֵיתָנִים כְּסָלַע וְלֹא זָזוּ כְּמֵלֹא נִימָה מְדָרָךְ הַתְּשׁוּבָה כְּפִי שֶׁהִתְנָה לְפָנֵיהֶם עַל יְדֵי בַעַל "מַגְלָה עֲמָקוֹת" בְּהִתְאַם לְפִסֵּק הַדִּין שֶׁל בֵּית הַדִּין הַגָּדוֹל, רַק בְּדָרָךְ זֶה יַעֲלֶה בְּיָדָם לְכַפֵּר עַל חֲטָאֵיהֶם. (הַמְשַׁךְ יִבּוֹא בַעֲזֵ"ה)

תפילה לקבר רחל

[קטע מהדרשה של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א מהאלמין בקבר רחל בסיום הזוהר הקדוש, וששה סדרי משנה ביום ט"ו כסלו ביומא דהילולא של מחבר המשניות רבינו הקדוש רבי יהודה הנשיא זיע"א:]

ונתחיל בתפילה וכלם יאמרו ביחד:

"רבונו של עולם אלהי הצבאות יושב הכרובים, הנה באתי כהיום להשתטח ולהתפלל על קבר רחל אמנו אשר הבטחת לנו שבזכותה וישבו בנים לגבולם", ולכן אפיל תחנוני לפניך, שתשמע לקול בכייתיה כמו שנאמר (ירמיה לא, יד): "קול ברמה נשמע רחל מבכה על בניה וגו'" והקב"ה משיבה (ירמיהו לא, טו): "יש שָׁכַר לַפְעֻלְתְּךָ נָאִם ה' וישבו בנים לגבולם".

ובן תאזין ותקשיב ברחמיך הרבים גם את תפילתי ואת תחנוני אשר הנני מתפלל פה על קברה.... ובזכות תפילת רבים תחוש לגאולינו ברחמים.

אנא מלך מלא רחמים, הנני באתי היום להשתטח על קבר רחל אמנו. שתזכני בזכות מעשיה הטובים שעשתה כל ימיה ולמען זכותה וצדקתה ותפלתה שזכרת לה בהיותה עקרה ותפתח את רחמה, כמו שנאמר, "ויזכר אלהים את רחל, וישמע אליה אלהים, ויפתח את רחמה" (בראשית ל, כב). ולמען צדקת לבכה אשר עשתה עם אחותה לאה. שמסרה לה הסימנים כדי שלא תבוש מרמאות לכן אביה. בן תזכור לנו זכותה וצדקתה עלי ועל כל עמך ישראל. שתקבל את תפלתנו ותאזין שועתנו מה שאנחנו מבקשים מלפניך, ותמלא משאלות לבבנו לטובה, ופקדנו בפקדת ישועה ורחמים משמי שמי קדם, והטה אזנך ושמע, פקח עיניך וראה שוממותינו והעיר אשר נקרא שמך עליה, כי היינו לעג וקלס בגוים, ואומרים אין תוחלת ותקוה. ואם לא למעננו, למענך פֶּעַל, עד מתי יהיה עיך בשבי ותפארתיך ביד צר.

והנה כאשר קבלנו על ידי חכמינו זכרונם לברכה, שאבינו יעקב שקבר את רחל אמנו בדרך ולא הביאה לבית לחם, היה על פי הדבור. כדי שתהיה לעזרה לבניה, כשהגלה אותם נבזזו ראדן והיו עוברים דרך

שם, יצאה רחל אמנו מקברה ובקשה עליהם רחמים, כמו שנאמר: "קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה פי איננו". ואתה ה' אלהינו, השבת לה, כמו שנאמר: "כה אמר ה', מנעי קולך מבכי, ועיניך, מדמעה: כי יש שכר לפעלתך נאם ה', ושבו מארץ אויב. ויש תקוה לאחריתך, נאם ה', ושבו בנים לגבולם (ירמיה, לא,

יד-טז).

מה נאמר מה נדבר, אם על גלות ראשון שהיה רק לשבעים שנה הרעישה רחל אמנו את העולם, מה תאמר עתה בגלות המר והנמקרה הזה אשר למעלה מאלף ותשע מאות שנה שאנחנו בגולה אחר גולה מפזרים ונדהים בארבע כנפות הארץ, תחת על מלכים ושרים, ואנחנו שפלים ונבזים וכקוצים כסוחים אנו בעיניהם, ובכל יום, קללתו מרובה מחברו, ועקר כונתם, לעמוד על נפשנו להעביר דת תורתנו הקדושה, ולא יזכר להם שם ישראל עוד, גם על תנוקות של בית רבן נתנו עיניהם היאך להעבירם מאמונתם המחזקת להם מאבותיהם, מה תאמרי רחל אמנו, איך תוכל לנוח בקברך, הקיצי ותעוררי לישני חברון ומשה רבינו מהימנא וכל אבותינו הקדושים, ואלהיו הנביא ורבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו זכותם יגן עלינו.

עמדי נא, התיצבי נא, חלי פני כבודו ותברך בעד שארית פליטת עמך בית ישראל, הנאנחים והנאנקים, בדודים ושרודים, שפלים ונבזים, נתונים בסתר המדרגה, עד מתי אלהים יחרף צר, ונאץ אויב שמך לנצח, עד מתי רשעים יעלזו. ובניך בוז ובוזו, עד מתי לא תרחם על ישראל עמך ועל ארצך ועל ירושלים עירך ועל ציון משכן כבודך, הנה זאת תורת הבית. ההיכל והר הבית היה לשמיר ושית. עלה כלו קמשונים. פסו פניו חרולים, שועלים הלכו בו [ואויבינו פלילים, וכאו בו פריצים ויחללוהו, בבית תפילה, כל ערל וטמא גותן תפילה]. והעיר הקדושה רבת המעלות עיר אלהים סלע, הנה היא עתה שמא ושאייה, ואם אנחנו בעונותינו ועונות אבותינו גרמנו את כל אלה, הלא אתה בעל הרחמים, הלעולמים תזנח ותאנף לנצח, אתה תקום תרחם ציון כי עת להננה.

לְכֵן בָּאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַפִּיפַת קוֹמָה וּבַהֲכַנְעַת רוּחַ וּבַשְּׁפָלוּת הַנֶּפֶשׁ וּבַשְּׁבִירַת לֵב. שֶׁתִּזְכֹּר לָנוּ זְכוּת אֲבוֹתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, שֶׁחָטְאנוּ וְשָׁעוּנוּ וְשָׁפְשַׁענוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְעוֹנוֹתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְתִאָּרֶיךָ יְמִינוּ בְּטוֹב וּשְׂנוֹתֵינוּ בְּנְעִימִים עַל הָאֲדָמָה אֲדַמַּת הַקּוֹדֶשׁ. וְתִסִּיר מֵאֲתָנוּ כָּל הַמְּנִיעוֹת הַמְּכַלְפִּלִים אוֹתָנוּ מֵעֲבוֹדַת הַקּוֹדֶשׁ. בְּכָרֵי שְׂנוּכַל לְלַמּוֹד וּלְלַמֵּד, לְשִׁמּוֹר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי תִלְמוּד תּוֹרַתְךָ וּמִצְוֹתֶיךָ בְּכוֹנֵה שְׁלָמָה וּרְצוּיָה, בְּלִי שׁוּם טְרָדָה וְתִסִּיר מִמֶּנּוּ וּמִכָּל עֲמָךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל כָּל מִינֵי חוּלֵי [וּבִפְרָט מַחוּלָה... פכ"פ]. וְתֵן לָנוּ כַּח וּבְרִיאוֹת הַגּוֹרָף. שְׂנוּכַל לְעֲבוֹד אוֹתְךָ יוֹמָם וּלְיָלֵה בְּלִי רַפְיוֹן, וְתֵן לָנוּ פְּרִנְסָה טוֹבָה וּגְשָׁמִים בְּעֵתָם, שֶׁתִּהְיֶה הַשָּׁנָה הַזֹּאת מְבֻרָכַת בְּכָל מִינֵי תְבוּאוֹת וְכָל מִינֵי פְרוֹת, וְכָל מִינֵי יִרְקוֹת, וְתֵן סְפוּקָנוּ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד דֵּי מַחְסוּרוֹ, וְלֹא יִחְסַר לָנוּ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, וְזָכְנוּ לְגַדֵּל אֶת בְּנֵינוּ [וּבִפְרָט... פכ"פ] [וּמִי שֵׁישׁ לוֹ בָּנִים בְּחוּצָה לְאֶרֶץ, יֹאמְרוּ:] וְתִזְכְּנֵנוּ לְשִׁמוּעַ בְּשׁוֹרוֹת טוֹבוֹת מִבְּנֵי וְכו' [וּיְפָרֵט כָּל אֶחָד מִקְרוֹבָיו וּמִיָּדָעִיו]. שֶׁתִּצְלִיחַ לָהֶם בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֵיהֶם.

וְהִנְנִי בְּלִי גֵדֵר נוֹתֵן שֶׁמֶן לְמֵאוֹר לְעֵלוֹי גְשַׁמַּת רַחֵל אֲמֵנוּ, וּגְשַׁמַּת רַבִּי מֵאִיר בְּעַל הַנֶּסֶם, וּגְשַׁמּוֹת כָּל הַצְּדִיקִים וְהַחֲסִידִים [וְלֹהֲצַלַּח בְּנֵי פכ"פ וְכו'] שֶׁיֵּאָרִיכוּ יְמֵיהֶם וּשְׂנוֹתֵיהֶם, וְלֹא יָמוּת שׁוּם אֶחָד מִבְּנֵיהֶם בְּחַיֵּי אֲבִיהֶם וְאִמָּם. וְיִזְכּוּ לְבָנִים צְדִיקִים וְכַשְׁרִים בְּכָל מַדוּת. וְתִזְמִין לָהֶם זְוִיג כָּשֶׁר וְרֵאוּי לָהֶם, וְלֹא יֵרָאֶה וְלֹא יִשְׁמַע שׁוּם שְׁמִיץ פְּסוּל בְּזַרְעֵנוּ וּמִשְׁפַּחַתֵנוּ, וְנִזְכָּה לְרֵאוֹתֵם יַחַד בְּקַבּוּץ גְּלוּיּוֹת וּגְאֻלָּה שְׁלָמָה, בְּעַגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב, אֲמֵן סְלָה, יִהְיוּ לְרִצּוֹן אֲמֵרֵי פִי וְהִגְיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, ה' צוּרֵי וּגְאֻלֵּי.

נְגִיד בֵּיחַד תְּהִלִּים פָּרַק קל:

- א. שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קְרֵאתֶיךָ ה'. ב. אֲדַנִּי, שִׁמְעָה בְּקוֹלִי תִהְיִינָה אֲזַנֶּיךָ, קִשְׁבוֹת לְקוֹל, תִּחַנְנֵנִי. ג. אִם-עוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדַנִּי, מִי יַעֲמֵד. ד. כִּי-עֲמָךְ הִסְלִיחָה לְמַעַן, תִּגְרָא. ה. קוֹיִתִּי ה', קוֹתָה נִפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלֵתִי. ו. נִפְשִׁי לְאֲדַנִּי מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר, שְׁמָרִים לְבַקֵּר. ז. יַחֵל יִשְׂרָאֵל, אֵל ה' כִּי עִם ה' תִּחְסַד וְתִרְבֶּה עַמּוֹ פְדוּת. ח. וְהוּא, יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל, עוֹנְתוֹ.

סֵפֶר מִזְכָּה הַרְבִּים פְּהִלְכָתָהּ

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ס
גודל מעלת שְׁכַר הַמִּזְכָּה אֶת הַרְבִּים
מש"ס, זוהר הקדוש ספרי קבלה ומדו"ש, ספרי מוסר ועוד, ובכלל זה מי שמדפיס ספרים להזיז את
הרבים, או שנותן כסף להדפיס

פעמים רבות האבות ניצולים וחיים רק בזכות התולדות שעתידין לצאת מהם

יב. ב"תכלת מרדכי" מובא: לדעת חז"לי "לא ניצל נח אלא בגלל התולדות שהיו עתידים לצאת ממנו". וזה שכתוב: "ונח מצא חן בעיני ה' - אלה תולדות נח", היינו: בזכות התולדות מצא חן בעיני ה'... והנה, הרמב"ן מביא בסוף פרשתנוי שכל העצים כשרים למערכה חוץ מהזית והגפן, לפי שמן הזית יוצא שמן ומהגפן יוצאין - והרי זה מורה שאבות ניצלים בזכות תולדותיהם. וזה שרמזה לו היונה בהביאה לו "עלה זית", שלא יחשוב שבזכות עצמו ניצל, אלא שניצל בזכות יוצאי ירכו. ולכן כאשר יצא נח מהתיבה נטע כרם, לפי שהכיר במעלתו הנמוכה, שלא ניצל אלא בזכות תולדותיו, דוגמת הגפן, וזה שכתובי: "ויחל נח" - ומפרש רש"י (שם): "שעשה עצמו חולין - כלומר: שנודע לו שהוא במדרגה של חולין ולא בזכות עצמו הצילו ה'..."

נח נקרא צדיק וזכה לשם ותואר צדיק רק מאז שהיה נוהג כאברהם אבינו עליו השלום להוכיח את בני דורו שישבו בתשובה

יג. "את האלקים התהלך נח, ובאברהם הוא אומר: אשר התהלכתי לפניו, אלא נח היה צריך סעד לתומכו, אבל אברהם היה מתחזק ומהלך בצדקו מאיליו" (רש"י). והשאלה: הלא גם אצל נח נאמר להלן: "כי אותך ראיתי צדיק לפני", - ברם, (ע"פ מעש"ת) דרכו של "אברהם" היתה לילך בין הבריות ולפרסם ביניהן את שמו של הבורא: "אשר התהלכתי לפניו" -

הערות

יא. בראשית רבה.

יב. מדרש רבה צו.

יג. בראשית ט, כ.

שהיה אברהם מתהלך ומכריז בגאון על אמונה באלקים, ותמיד היה גורר בעקבותיו התגלות האלקות ואמונה, ואילו על "נח" לא נאמר "לפני האלקים" כי אם "את האלקים התהלך נח". אבל כל זה היה רק עד שעשה נח את התיבה, ואילו בשעה שעסק בעשיית התיבה הרי במשך מאה ועשרים שנה היה מכריז בפני העולם השכם והערב, כי עתיד לירד מבול על העולם, והיה מזהיר את הבריות לשוב בתשובה, ואז מכיון שכבר היה נוהג כאברהם אבינו, נאמר גם עליו: "כי אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה".

הערות

יד. ועיין בספר הקדוש מאור ושמשי פרשת לך לך בדיבור המתחיל וזאת, שאברהם אבינו עליו השלום הכניס בלבם את הרוממות ועל ידי זה הכניס גרים תחת כנפי השכינה וטיהר אותם מכל גילוליהם להכניסם לקבל כל ההשפעות וכו'.
מו. רש"י יד.

הביאו ברכה אל ביתכם

- למדו והפיצו את הזוהר הקדוש -

ותזכו להבטחות הגדולות של הרשב"י הקדוש (זוהר תרומה ס"ח):

תנו ע"ז לאלקים

סט זהר במחיר מסבסד 77 ש"ח בלבד

הזדקרו המלאי אודל!

ניתן לרכוש בחנות "מלכות דוד" רח' השומר 74 בני ברק או במפעל הזוהר העולמי רח' גול לייש 24/8 זמרת בית שמש 02-995-1300 / פקס: 054-843-6784

מר משה רבינו לרשב"י: "בהא חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר... ובנין דעתין ישראל מטעם מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יסקון ביה מן גלותא ברחמי" ויתקיים בהון ד' די יתחנן ואין עמו אל נכר (דברים לב, יג) פרוש: משום שעמיתים ישראל לטעום אילן החיים שהוא ספר הזוהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בנו הפסוק והשם יוציאנו מן הגלות בלי קטרו. (ויחי מהמחמא פרשת וישא דף קכ"ד)

זהר השבת

קונטרסים
"זהר השבת"
לפי סדר פרשיות השבוע
ערוכים וכתובים בשפה קלה ונעימה לקריאה.

השתתף גם אתם בהדפסת הספרים ותוכנו לזכות מזרח השבת

-עלות הדפסת קונטרס \$260-

כל הקודם זוכה!

לקניית זכות קונטרס נוסף מ"זהר השבת":
0548-436784

(ניתן לתרום לע"ג רפואת הצלחה וכו')

אגרות הזֶהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזֶהר העולמי מהתרשמויות של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש ותכנון אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזֶהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

המשר מכתב הרב שלום יהודה גראס

והגאון רבי אברהם ענתבי זצ"ל בספרו "אהל ישירים" (שער התשובה, פרק א'), כתב וזה לשונו: מצינו ראינו משם האריז"ל שלמוד בספר הזֶהר והתקונים הם יועילו לנשמה להזדכך מאד, אף על פי שאינו מבין האדם עומק פונתו, דאפילו לפי פשוטות דבריו הם דברי מוסר השכל וכל דבריו כגחלי אש ונכנסים בלב הלומד והשומע, ובפרט אם יתעורר בבכיה ושברון ללב כשלומד בספר הזֶהר, אין ספק שנמחלים עונותיו, ויברחו המזיקים והסטרף אחרא ממנו הרחק כמטחוי קשת, ומכל שכן אם ילמדו למוד זה בלילה מחצות לילה ואילך, שיועיל מאד לזכך נשמתו, אחר שבוכה על גלות השכינה והחרבן והגלות, ואחר כך ישב וילמד עד שיעלה עמוד השחר, ויחבר לילה יום, ועליו נאמר "יומם יצוה השם חסדו", שחוט של חסד משוף עליו כל היום משום ד"בלילה שירה עמי". וגם בשבתות לא ילמד אלא בספר הזֶהר, שהשבת קדש וספר הזֶהר קדש, ואם לא ידו בחכמת הקבלה ילמדו ביום השבת, ויהיה לו סיוע גדול בלמודו.

וכתב בשבחי האריז"ל על אחד רשע שבא לפניו ורצה תקון לעונותיו ממנו, ומקלל התקונים שמסר בידו שילמד בכל יום כמה דפים מספר הזֶהר, וסגלת למוד ספר הזֶהר יועיל לאדם להכניס יראת השם בלבו.

ועד כמה היה חביב למוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, יש ללמד ממה שהרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זכותו יגן עלינו אמן, העיד בעצמו ואמר, שלמד ושנה הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד.

ובספר "אביר הרועים" (חלק א' עמוד פ"ג אות קס"ח), מספר שפעם אחת בשעה שהתבודד עצמו רבנו הקדוש ונורא אדמו"ר מסוכטשוב זצ"ל ללמוד הזֶהר הקדוש וכו', והנה משוף את כובע השטריימל שעל ראשו למטה עד גבות עיניו באופן שכל המצח שלו היה מכסה, ואחר כך התחיל ללמוד בהתלהבות עצומה ובאימה ויראה שאין לשער ובנהימה בקול דממה דקה מאד, ורק לפרקים התפרץ מלבו הטורר נהימה גדולה על איזה רגעים, ולא רמו עיניו הטוררים ולא הגביה את גבות עיניו להביט חוצה מן ספר הזֶהר הקדוש בכל משוף למודו וכו', וכשהביט אחר כך על

המורה שעות ראה שלמד רבנו הקדוש כן יותר מארבע שעות שלמות, והכל היה בהתעוררות וחד קטירא מתחלה עד סוף בלי הפסק רגע אחת ובלי הבט חוצה מספר הזהר הקדוש בכל זמן רב ההוא, עד כאן.

ובמשנה ברורה (סימן א סעיף קטן יב), כתב בשם ברפי יוסף וזה לשונו: "וצריך האדם לקבוע לו עת ללמד ספרי מוסר בכל יום ויום אם מעט ואם הרבה פי הגדול מחברו יצרו גדול הימנו, ותבלין היצר הרע הוא תוכחת מאמרי חז"ל". ובשער הציון (אות כ"ו), כתב בשם החיי אדם שהוא יותר חיוב מלמוד משניות, עד כאן.

ובספר "מאיר עיני ישראל" (כ"ג עמוד תקנ"ו), מובא שמקורבו של רבי שלמה בלוך זצ"ל (תלמיד החפץ חיים) כותב, שרבי שלמה ספר לו על רבו מרון החפץ חיים זי"ע, שכל שבת קודש למד את הזהר של הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה, אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדורש.

ובמכתבי מרון החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג' בדפוס החדש), שספר בנו הרב אריה ליב על אביו מרון החפץ חיים, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היוותר נעלים (וכעין מאמרם "דבר גדול מעשי מרפכה"), וברגלא בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ואי אפשר לבא עד חקר אלוה בהנהגתו עם הבריאה, אמנם דאג כי לא יספיק לו הזמן להתעמק בה, בשביל למועדיו הנגלים שהם צרו רבים, ועיו בספרי הקבלה רק לפעמים, ועל פי רוב בלילה בשעה מאחרת, כה זוכר אנכי מימי נעורי, ספרי קבלה היה לו רק מהמחברים הקדמונים, כמו ספר יצירה, וספרא דצניעותא עם באורי הגר"א, כן ספר התמונה, וספרי הזהר, כן ספר הפרדס משה לקורדובירו, וספרי עץ חיים ופרי עץ חיים, כן ספר עבודת הקדש להגבאי, וספרי הרבי יוסף גיקטליא הלא הם שערי אורה וגינת אגוז וספר שפע טל, זולתם לא (ועוד עין שם עמוד קע"ב אות צא, ראה אור הזהר דף 28).

ובספר מעשה איש (חלק ג' עמוד צ"ח) מובא: שמרון החזון איש זצ"ל אמר להגאון רבי שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך טוב כמו ספר הזהר ופעם אמרו ללמד זהר, ואף הוא עצמו למד ספר הזהר עם הגאון רבי שמריהו זצ"ל, עד כאן.

המשך המכתב בחוברת הבאה

